

KAMMARRÄTTEN

RÄTTSFALL

Om s k 1: 70-resor.

En person — här kallad X — anställd i enskild tjänst, bodde under år 1957 i en av Stockholms förorter.

X yrkade i sin år 1958 avlämnade självdeklaration avdrag i förvärvskällan inkomst av tjänst med 2.360 kr, avseende kostnader för resor med bil, varav 2.040 kr hänförde sig till bilresor mellan bostaden och arbetsplatsen, belägen å övre Östermalm, samt återstoden till andra resor i tjänsten.

Vederbörande TN förvägrade X avdraget för bilresor till och från arbetet men medgav reseavdrag med totalt 1.000 kronor.

Sedan X med hjälp av vägmätare utrönt, att avståndet mellan bostaden och arbetsplatsen utgjorde exakt 20 km, anförde han besvär över TN:s beslut hos vederbörande PN under yrkande om taxering enligt deklarationen. *Tidsåtgången för resa bostad—arbetsplats* beräknades nämligen av X enligt följande:

1. Vid anlåtande av *allmänt kommunikationsmedel*:

Bostaden—vederbörande järnvägsstation 10 min.
Järnvägsresa till Stockholm 30 „
Färd med spårvagn (inkl. väntetid vid byte till spårvagn, 10 min.) Slussen—Karlaväg. under rusningstid 35 „

Promenad till fots från spårvagnshållplats till arbetsplatsen 10 „
= 1 tim. 25 min.

Hemresa under rusningstid 1 tim. 25 min.
Restid pr dag 2 tim. 50 min.

2. *Bil* resa (avresan från bostaden kunde anträddas senare, varigenom rusningstid kunde undvikas) fram o. åter.. 1 tim. 15 min.
Tidsvinst sålunda pr dag *minst* 1 tim. 35 min.

Till stöd för sitt yrkande åberopade X riksskattenämndens den 20 nov. 1957 till ledning för taxeringsmyndigheterna utfärdade anvisning, enligt vilken skattskyldig, som för resor mellan bostad och arbetsplats använde bil i stället för allmänt kommunikationsmedel, borde medgivas skäligt avdrag för bilkostnad under förutsättning *dels* att vägavståndet mellan bostaden och arbetsplatsen uppginge till minst 1 mil, och *dels* att användandet av bil i stället för allmänt kommunikationsmedel medförde en tidsvinst av minst 1½ timma sammanlagt för fram- och återresa, därvid nämnden såsom skäligt avdrag för bilkostnad angivit 1 krona 70 öre för körd mil. I konsekvens härmed hade X, då de uppställda förutsättningarna för medgivande av nämnda avdrag

för honom förelegat under den tid, taxeringen avsåge, framkommit till förenämnda belopp å 2.040 kr (= 4 mil å 1 : 70 kr under 300 arbetsdagar).

Vederbörande TI hemställde i avgiven förklaring över besvären om avslag å dessa, enär X icke torde genom bruk av egen bil kunna bereda sig en tidsvinst om 90 minuter per dag vid resorna mellan bostad och arbetsplats.

Enligt beslut vid sammanträde den 9 och den 10 mars 1959 lämnades besvären utan bifall av PN, som fann X icke hava styrkt, att tidsvinsten vid användande av bil i stället för allmänt kommunikationsmedel utgjorde minst 1 timme 30 min. per dag. Tillika förklarade PN, att det av TN med 1.000 kr medgivna avdraget för resor mellan bostaden och arbetsplatsen samt i tjänsten syntes skäligt.

I besvär hos KR fullföljde X sin förenämnda talan.

Genom utslag den 22 februari 1960 yttrade KR följande. Enligt punkt 4 anvisningarna till 33 § KL äger skattskyldig rätt att vid beräkning av inkomst av tjänst under vissa förutsättningar avdraga skälig kostnad för resor till och från arbetsplatsen. I målet hava icke förekommit omständigheter, på grund varav skälig kostnad för resor av nämnda art bör beräknas till högre belopp än de utgifter, som uppkomma vid begagnande av allmänna kommunikationsmedel. På grund av det anförda och då klaganden ej heller i övrigt visat fog för sin talan, lämnar KR besvären utan bifall.

Vite på grund av deklarationsförsummelse.

Det hade ålegat en person — här kallad A — delägare i ett handelsbolag, att senast den 31 mars 1958 till vederbör-

rande TN inkomma med självdeklaration till ledning för samma års taxering.

Med anledning härav blev A av vederbörande TO anmanad att vid vite av 500 kr inom 6 dagar efter mottagandet av anmaningen avlämna deklaration. Anmaningsskrivelsen delgavs A den 9 maj 1958, varefter TI den 24 samma månad hos länsstyrelsen anmälde, att A icke efterkommit anmaningen, och gjorde i samband därmed framställning om att länsstyrelsen måtte förordna om uttagande av det sålunda A förelagda vitet. Av framställningen erhöll A del den 31 samma månad.

Sedan A i erinringar med anledning av TI:s framställning uppgivit, att han ännu icke från sin meddelägare i handelsbolaget erhållit vissa inkomstuppgifter och därför varit förhindrad att upprätta självdeklaration, inkom A den 6 juni 1958 till TN med den begärda deklarationen.

Enligt resolution den 7 juni 1958 prövade emellertid länsstyrelsen — vid det förhållandet att A icke anfört giltiga skäl för sin underlåtenhet att avlämna självdeklaration — lagligt förplikta honom att utgiva det försuttna vitet.

I besvär hos KR hemställde A om befrielse från skyldighet att utgiva det utdömda vitet.

I förklaringen över besvären avstyrkte TI bifall till desamma under framhållande därav, att A först sedan han den 31 maj 1958 delgivit TI:s framställning till länsstyrelsen, avgivit deklaration, nämligen dagen innan den, då vitets uttagande beslutats av länsstyrelsen. Vidare yttrade TI i huvudsak följande. Genom sin underlåtenhet att avlämna deklaration först mer än 2 månader efter den föreskrivna tiden hade A avsevärt försenat TN:s arbete. De skäl, A åberopat för sin

KÄLLSKATTEN

Fyllnadsinbetalning av skatt genom bank har ej ansetts behörigen fullgjord.

En person — nedan benämnd A — hade i god tid före den 30 april 1958 eller den 22 samma månad till en affärsbank inbetalat 6.316 kr som fyllnadsbetalning av prel. skatt för år 1957 i och för undvikande av ränta å kvarstående skatt. Av misstag hade banken inlevererat beloppet till skatteavdelningen vid postkontoret i vederbörande residensstad först i samband med den ordinarie uppbördsterminen i maj samma år. Den försenade fyllnadsinbetalningen hade icke berott på någon åtgärd från A:s sida utan vore en följd av ett förbiseende av en penninginrättning, med vilken Kungl. Maj:t träffat avtal om uppbörd av skatt.

Med anledning av vad sålunda förekommit hemställde A hos vederbörande länsstyrelse om befrielse från skyldighet att erlägga den ränta å kvarstående skatt, som komme att debiteras honom, utgörande 486 kronor.

Enligt av banken utfärdat intyg hade det inbetalade beloppet 6.316 kr av banken icke blivit inlevererat förrän den 16

maj samma år tillsammans med övriga under denna skatteperiod inbetalda belopp.

Vederbörande kronokamrerare vitsordade i avgiven förklaring de av A lämnade faktiska uppgifterna om förhållandena i ärendet samt yttrade vidare bl a följande. Befrielse från ränta kunde jämlikt 85 § 2 mom. UF medgivas, om den kvarstående skatten berodde av förhållanden, varöver den skattskyldige icke skäligen kunnat råda. Vissa exempel härå lämnades i anvisningarna till UF. För sin del funne kronokamreraren det tveksamt, om ifrågavarande bestämmelser kunde åberopas i fall som det förevarande, då väl icke den skattskyldige men bankinrättningen gjort sig skyldig till försummelse, som medfört i ränteberäkningsavseende försenad skatteinbetalning.

Genom resolution den 7 nov. 1958 yttrade länsstyrelsen i huvudsak följande. Jämlikt bestämmelserna i 27 § 3 mom. UF skulle vid bedömande av, om och med vilket belopp ränta å kvarstående skatt skulle utgå, i den preliminära skatten icke inräknas sådan skatt, som erlagts efter

underlåtenhet, vore ej heller av sådan säregen beskaffenhet att, därest A gjort framställning därom, TI med stöd av föreskrifterna i 34 § 2 mom. TF skulle funnit skäl medgiva honom anstånd med deklarationens avlämnande. Med hänsyn till den avsevärda tid, som förflutit mel-

lan tidpunkt, då deklarationen rätteligen skolat avlämnas, och den, då deklarationen avlämnats, ansåge TI skäl ej föreligga för jämkning av det åsatta vitet.

Genom utslag den 26 sept. 1959 fann KR ej skäl göra ändring i länsstyrelsens resolution.